EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Candidats a les municipals

Som a dos mesos mal comptats de les eleccions municipals. Per a molts, una contesa menor amb el 27-S a l'horitzó. Per a d'altres, res comparat amb l'enjòlit de l'hipotètic canvi de tornes a Madrid. Sigui com sigui, hi ha ganes de canvi i, per fer-lo realitat, potser que comencem pels pobles, viles i ciutats. Amb una classe política desprestigiada (especialment gràcies a la pudor que fan les cúpules dels grans partits) i tenint en compte que aquí i allà no n'hi ha un pam de net, si més no, els que hem d'escollir per governar-nos a casa que tinguin un mínim de decència, no?

Posats a demanar, fóra bo que els candidats als ajuntaments visquin al municipi o hi passin moltes hores al dia per raons de feina. Sempre he trobat de mal gust decidir sobre un indret en el qual ni s'hi paguen els tributs. De la mateixa manera, reclamaria un coneixement global de la ciutat i certa perspectiva històrica. Els candidats han de ser conscients del valor del nostre patrimoni i del paper que ha jugat el municipi en les diferents etapes viscudes.

Amb això no vull dir que els aspirants a regidor hagin de passar el control de denominació d'origen de l'hereu i la pubilla, però sí que seria exigible disposar d'un esquema mental dels diferents barris, del teixit associatiu, social i econòmic dels diferents sectors i de com quests s'han anat conformant i transformant amb el pas dels anys.

Aquest tipus de coneixements, sumats a altres aptituds de caire més personal, són els que llueixen en una manera de fer política més pròxima ?més real si es vol dir així. Un carrer que cal reasfaltar representa, d'entrada, una necessitat despresa de matisos ideològics. Si hi ha debat, el més segur és que derivi de la prioritat amb què es decideixi fer l'obra i del favoritisme que tingui el regidor de torn sobre un sector o altre del municipi.

Als ajuntaments, la democràcia és més directa i, quan van mal dades, les responsabilitats espeteguen als morros. De la mateixa manera que s'atrapa més aviat un mentider que un coix, es caça abans un regidor que no pas un diputat aforat.

Tampoc m'agrada massa la postura d'aquell o aquella que s'agafa la sala de plens o el despatx de l'ajuntament com un salvavides perquè o el món laboral (o la seva mateixa incompetència) no li permeten guanyar-se la vida dignament. L'Ajuntament no ha de ser un taller ocupacional.

Per això, la política hauria de ser un camí d'anada... i de tornada. Entre altres coses perquè la professionalitat ?tan prestigiada en alguns gremis? en la classe política d'aquest país massa sovint ha acabat degenerant en l'encadenament a la poltrona i el subterfugi de la mediocritat i del cul llogat. D'aquesta conducta, un amic en diu "esconisme". Bé, en l'àmbit dels ajuntaments en podríem dir "edilisme", la malaltia que pateix el que no marxa de la llista electoral ni amb aigua calenta.

Per últim, i encara que siguem pocs els que ho fem, un candidat i, per extensió, una llista que aspiri a ocupar un espai a l'Ajuntament, hauria de tenir un projecte ben definit. Un programa. Una llista de prioritats clares i concises. Realistes, però il·lusionants. No necessàriament radicals i a contrapèl de les etapes anteriors.

Per coherència, doncs, i tornant al coneixement del terreny que es trepitja, un programa ampli, holístic i amb certa visió crítica no pot sorgir d'una candidatura que s'hagi presentat a corre-cuita i no tingui al darrere un suport ciutadà prou ampli o hagi viscut cert procés de debat i reflexió entre diferents sectors poblacionals i econòmics.

Naturalment, és inevitable haver-se d'empassar les candidatures conjunturals que aprofiten la inèrcia del moment per entrar a la sala de plens i, durant quatre anys, fer discursos allunyats del

dia a dia del municipi i no aportar res en el si del debat ciutadà. Una llàstima si tenim en compte que el que s'hi decideix és el que més afecta al nostre entorn més immediat. Al que tenim al costat de casa.